І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 33. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 19-го ЛЮТОГО 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, FEBRUARY 19, 1975 No. 33. VOL. LXXXII.

РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ В ЧИКАГО

Як уже інформовано („Свобода", 7-го лютого), велика Українська Громада в Чикаго під проводом місцевого Відділу УККА відзначила роковини проголошення державної незалежности Української Народної Республіки великим прийняттям з відповідною програмою в неділю, 26-го січня, з участю багатьох представників федеральних, стейтових і місцевих урядів та понад 600 громадян. На фото — фрагмент передачі Шевченківської Грамоти Волі конгресменові Е. Дервінському за його заслуги в обороні прав поневолених народів. За почесним столом стоять (зліва): заступник губернатора Іллинойського стейту Т. Гартіген, голова Відділу УККА д-р Ю. Куляс, який вручає Грамоту, конгресмен Е. Дервінський та єпископ УПЦ Владика Константин.

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ В НОРВІЧІ

Норвіч, Конн. (М. Т.). — Цього року, як і в попередніх роках, управитель цього міста Чарлс Вітті прийняв очолювану представниками місцевого Відділу УККА українську делегацію та в її приявности підписав проклямацію, проголошуючи 22-го січня Днем Української Незалежности та доручивши, щоб у тому дні на ратуші міста український прапор був піднесений поруч американського. На фото (зліва): Юрій Турич мол., голова Відділу УККА Мирон Техльовец, Патрісія Фемяк, Август Ґута, Мирон Техльовец молодший, Юрій Турич та парох о. Петро Отірко.

Свято Української Державности в Лігай Веллі

Лігай Веллі (І. Стасів) — Старанням Лігайвелійського Відділу УККА тут в неділю 9-го лютого, відзначено роковини проголошення Української Державної Незалежности й Соборности.

Академію розпочато о годині 4-ій по полудні, в залі української католицької Церкви св. Иосафата в Бетлегемі привітальним словом голови відділу УККА д-ра А. Кіпи, а згодом усі присутні відспівали американський національний гимн. Молитву провів о. монс. С. Тиханський з Нортгемптону а на дальшу програму свята склались: гостинний виступ ансамблю бандуристок ім. Л. Українки при Об'єднанні Українських Православних Сестриць з Бавнд Бруку під мистецьким керівництвом Лариси Паливоди.

Святочну промову про значення Січневих Актів виголосив проф.Б. Глинський в українській і коротко в англійській мовах, а після того студент І. Ґудз відчитав проклямацію Українського Дня, видану посадником Бетлегему. Д-р А. Кіпа подав до відома, що подібну проклямацію видав посадник міста Аллентавну, який прийняв численну українську делеґацію і при виступі українських танцюристів родини Бадиляк згодом вивісив український національний прапор на щоглі будинку біля Міської Ради. Обом посадникам Беглегему і Аллентавну речник Відділу УККА д-р І. Федорів вручив „Бумеранг" В. Мороза.

Танцювальний гурток „Волошки" з Філядельфії під мист. керівництвом Зої Граур Корсунь виконав три танки.

Сольові точки виконували: Люїза Ґраур, Галина і Володимир Хапко. Акордіонову музику до танків приготовив Олександер Вошенков.

Під кінець святочного концерту молитву провів о. В. Врублевський, а д-р А. Кіпа, який сповняв функцію конферансьє і як голова місцевого Відділу УККА, склав подяку виконавцям й учасникам свята. На закінчення ціла громада могутньо відспівала український національний гимн.

В Европі скасовано обмеження для лікарської практики

Брюссель, Бельгія. — На засіданні міністрів здоров'я европейських держав — членів Господарського Спільного Ринку, яке відбулося тут в головній квартирі цієї організації, 12-го лютого ц. р., прийнято важливе рішення, якого від довшого часу домагалися поодинокі медичні асоціяції европейських країн: знесено обмеження для лікарської практики. Від тепер, незалежно від того в якій країні лікар закінчив медичні студії, він матиме право практикувати медицину без поновних іспитів чи нострифікації свого лікарського диплому в будь якій европейській країні. Досі, наприклад, у Франції лікар - чужинець не тільки мусів поновляти свій диплом, але й здати вступний іспит середньошкільника, очевидно у французькій мові. Цією постановою охоплені понад 400 тисяч кваліфікованих лікарів.

РАДА КОНСИСТОРІЇ УПЦ В ЗСА ВІДБУЛА СПЕЦІЯЛЬНЕ ЗАСІДАННЯ, ВИСЛОВИЛА „ВЕЛИКИЙ ЖАЛЬ" З ПРИВОДУ ЗАПРОШЕННЯ НА ВІДВІДИНИ В ЗСА ПРЕДСТАВНИКІВ МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ

Бавнд Брук. — У зв'язку з приїздом на відвідини в Америці, на запрошення Американської Національної Ради Церков, делеґації Московської Патріярхії, Консисторія Української Православної Церкви в ЗСА відбула в суботу, 15-го лютого спеціяльне засідання, висловивши „велике стурбовання" та „глибокий жаль" з приводу запрошення тих „явних аґентів комуністичного режиму, з волі якого тих осіб прикрито архиєрейськими мантіями" та які, „надуживаючи гостинністю своїх господарів, будуть і далі ширити ганебну неправду про положення Церкви в Совєтському Союзі, зокрема ж заперечувати безперебійне і ганебне переслідування людей за їхні релігійні переконання та знущання над ними в концтаборах і в'язницях". У повідомленні Консисторії в цій справі дослівно сказано:

ПОВІДОМЛЕННЯ КОНСИСТОРІЇ УПЦ В ЗСА

15-го лютого ц. р., на запрошення Американської Національної Ради Церков, прилітає з Москви до ЗСА делеґація Московської Патріярхії, яку очолює Ленінградський митрополит Нікодим Ротов. Крім нього, у склад делеґації входять: голова відділу зовнішніх зв'язків патріярхії Тульський митрополит Ювеналій, екзарх патріярхії в Україні митрополит Філарет і архиєпископ Володимир. Цій події було присвячене спеціяльне засідання Консисторії, що відбулося 13-го лютого, на якому були присутні Владики Митрополит Мстислав і Архиєпископ Марко.

Учасники засідання виявили велике стурбовання фактом запрошення до ЗСА представників Московської Патріярхії, яка в системі безбожницького комуністичного режиму СССР виконує точно їй визначені політичні функції. Однією з головних являється обов'язок дезінформації вільного світу про дійсне положення Церкви в СССР. Загально вже відомо, що особливо настирливо й нахабно поширюють неправду про положення Христової Церкви в Совєтському Союзі члени теперішньої делеґації Московської Патріярхії митрополити Нікодим, Ювеналій і Філарет, що їх уряд дуже часто делеґує поза межі СССР, даючи їм різні, переважно політичного характеру завдання. Як і при інших нагодах, так і тепер будуть вони користати з офіційних трибун та запевнювати американських слухачів про повну релігійну свободу в СССР, всупереч тому трагічному стану, в якому перебуває Христова Церква в тій країні ось уже понад 55 років.

Консисторія висловлює свій великий жаль з приводу запрошення Американською Національною Радою Церков (наша Церква до цієї Ради не належить) явних аґентів комуністичного режиму, з волі якого тих осіб прикрито архиєрейськими мантіями. Одначе, найбільш трагічним залишиться факт, що „гості" Національної Ради Церков, надуживаючи гостинність своїх господарів, будуть і далі ширити ганебну неправду про положення Церкви в Совєтськім Союзі, зокрема ж заперечувати безперебійне й масове переслідування людей за їхні релігійні переконання та знущання над ними в концтаборах і в'язницях. Найбільш авторитетні джерела стверджують, що число ув'язнених страдників і мучеників за Віру Христову нараховує сьогодні в СССР понад 300.000 осіб. Страждання цих відважних ісповідників нам не чужі, бо Українська Православна Церква є однією з тих Церков - Страдниць, що на вівтар боротьби за Правду Христову на землі зложила найбільшу жертву крови, сліз і життя своїх архипастирів, священиків і вірних.

Тому, діючи з благословення Собору Єпископів, Конситорія доручає отцям настоятелям парафій нашої Митрополії в ЗСА відправити в неділю 23-го лютого Молебень з усердним проханням до Господа, щоб Він Милосердний оточив Своєю опікою всіх тих, що караються неповинно в совєтських в'язницях і концтаборах лише і виключно за їхню відданість Христові та Його заповітам.

Після одпусту Молебня виголосити заупокійну ектенію за душі мучеників Вірних Української Православної Церкви і борців за волю України.

Протопресвітер
А. Селепина
Голова Конситорії

Со. Бавнд Брук, Н. Дж.
14-го лютого 1975 року

ПРИЇЗД ДЕЛЕҐАЦІЇ РОСІЙСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ ДО ЗСА ЗУСТРІЛИ ДЕМОНСТРАНТИ

Ню Йорк. — В неділю, 16 лютого, сюди прибула 20-особова делеґація Російської Православної Церкви, яка включає також представників литовської Римо-Католицької Церкви, Вірменської Апостольської Церкви, Євангельської Лютеранської Церкви Латвії, Всесоюзної Ради Євангельських Христян, Євангельської Християнської Баптистської Церкви і Грузинської Автокефальної Православної Церкви. Російську Православну Церкву репрезентує 12 церковних достойників під проводом митрополита Філярета та митрополита Ювеніля. Делеґація є формально гостем Національної Ради Церков в ЗСА, яка об'єднує, як відомо, понад 30 протестантських і православних Церков і деномінацій.

На аеропорті в Ню Йорку делеґація зустрінулася з демонстрацією американських росіян, зорганізовану „Об'єднанням за свободу Росії". Демонстранти носили транспаренти з написами про нищення Церкви в СССР, про „енкаведистів у рясах", про „Нікодима — енкаведиста" тощо, та роздавали літературу. Серед демонстрантів був відомий в ЗСА антикомуністичний діяч д-р Мек-Інтайр. Подібну демонстрацію зорганізовано, як поінформувало „Новое Русское Слово" з 18 лютого, також і у Принстоні, куди переїхала делеґація запрошена Принстонською Богословською Академією. 24 лютого делеґація виїздить до Вашингтону.

Нарада Кіссінджера з Ґромиком не принесла успіху

Женева. — У поворотній дорозі з Близького Сходу державний секретар ЗСА Г. Кіссінджер зупинився у Женеві, куди прибув також совєтський міністер закордонних справ А. Ґромико. Обидва міністри відбули довшу конференцію, яка, однак, не принесла ніякого успіху, не рахуючи погодження з цим, що „існують питання, щодо яких наші позиції не сходяться". Таке ствердження зробив Ґромико і в цьому підтримав його Кіссінджер. Мало того, як інформують, Ґромико у розмовах обвинувачував уряд ЗСА у „недоброзичливості" і „злій вірі", бо і своїх намагань допровадити до замирення на Близькому Сході виключив допомогу Совєтського Союзу. У виданому комунікаті після закінчених розмов обидва міністри ствердили, що в їх переконанні „женевська конференція повинна виконати важливу ролю на шляху встановлення справедливого і тривалого миру на Близькому Сході і повинна розпочати свою працю у скорому часі". Згідно з повідомленнями, А. Ґромико відмовився підтримати плян Кіссінджера щодо ступневого замирення на Близькому Сході, узалежнюючи совєтську підтримку від скликання женевської конференції.

Г. Кіссінджер відвідав Лондон, Цюріх і Париж

Лондон. — Негайно по закінченні нарад з совєтським міністром Ґромиком в Женеві, Г. Кіссінджер виїхав до Лондону, куди якраз повернувся з чотириденної візити в Москві британський прем'єр-міністер Гаролд Вілсон. Кіссінджер зустрівся з Вілсоном на вечері 17 лютого і мав нагоду обговорити питання не тільки британсько-американських відносин, але також результати своєї поїздки на Близький Схід і поїздки Вілсона до Москви. Ранком 18 лютого Г. Кіссінджер зустрівся на сніданку з новообраним лідером британської Консервативної партії Марґаретою Тачер. В полудне того ж дня він вже був знову у Швайцарії, в Цюріху, де зустрічався на обіді з іранським шахом, а вечером мав конференцію у Парижі з французьким міністром закордонних справ.

КҐБ НЕ ДОЗВОЛЯЄ ПЕРЕДАТИ МОРОЗОВІ ДВІСТІ ГРАМІВ МЕДУ

Валентин Мороз

Торонто (Комітет Оборони Валентина Мороза). – Представникам Комітету Оборони Валентина Мороза ще досі не пощастило відновити телефонічного контакту з академіком А. Сахаровим — совєтські цензури не допускають до нього телефонів із Заходу. Вдалося, одначе, відбути дві розмови з Тетяною Ходорович. Перша, у вівторок 11-го лютого ц. р., була негайно перервана совєтським цензором. Натомість друга, в четвер 13-го лютого ц. р., тривала близько дванадцяти хвилин.

Відомості про Валентина Мороза, який дальше перебуває у Владимирській тюрмі, знову дуже скупі. Його дружина, Раїса, ще досі не одержала від нього листа, якого вона сподівалася ще в січні. Від часу, коли Валентин Мороз припинив голодівку (22-го листопада м. р.) вона одержала від нього два листи. В першому він повідомив її про припинення своєї голодівки. В другому листі, про який Комітет дізнався аж тепер, він просив дружину, щоб вона передала йому трошки меду і риб'ячого товщу. У Владимирській тюрмі відмовилися ці речі прийняти — такі передачі, мовляв, проти правил. Натомість в КҐБ в Москві сказали Раїсі Мороз, коли вона до них звернулася: „Ха, він голодував майже п'ять місяців, а ми будемо його ще медом годувати!" Раїса Мороз просить, щоб хтось із впливових людей Заходу, якому Владимирська тюрма не зможе відмовити, послав Морозові двісті грамів меду і маленьку пляшечку риб'ячого товщу.

Листа від Гарвардського Університету, в якому президент того університету запросив Валентина Мороза стати викладачем у Гарварді, Раїса Мороз одержала, але вона не може про це повідомити Мороза. Вона знову просить, щоб хтось впливовий написав про це до начальника Владимирської тюрми і намагався, щоб останній повідомив про це Мороза — на той випадок, якщо Мороз хотів би робити якінебудь старання про виїзд до Гарвардського університету.

Тетяна Ходорович також передала деякі відомості про Едварда Кузнецова і нові інформації про Леоніда Плюща, з яким його дружина мала кілька днів тому побачення.

ЗБОРИ КОМІТЕТУ ОБОРОНИ ВАЛЕНТИНА МОРОЗА В ТОРОНТІ

Торонто. — Комітет Оборони Валентина Мороза в Торонті повідомляє, що Річні Загальні Збори Комітету відбудуться у вівторок, 25 лютого ц.р., о 7-мій год. в приміщенню Інституту Св. Володимира (620 Спадайна вул.). На зборах буде вибрана управа на поточний рік, а члени уступаючої управи здадуть звіт із своєї діяльности. Комітет радо вітатиме на зборах представників українських організацій та осіб зацікавлених працею Комітету.

„ПРАВДА" ЗАСУДЖУЄ „ФЕТИШИЗАЦІЮ" НАЦІОНАЛЬНИХ ОБИЧАЇВ

Москва. — На сторінках органу ЦК КПСС „Правда" з 14 лютого появилася стаття доктора філософських наук Е. Баграмова на тему „Соціялістичного інтернаціоналізму і гуманізму", яка насправді є черговою спробою компартії розправитися з „національними пересудами" і зі ставленням на перше місце національних (республіканських) інтересів понад інтереси совєтські, тобто російські. Автор пише, що „будівництво комунізму означає поширення інтернаціональних зв'язків, братнього співробітництва народів СССР. У зв'язку з ростом маштабів і ускладнюванням структури народного господарства, набагато зросла конечність забезпечення складности всіх його ланок, чіткої взаємодії трудящих республік, країв, областей. Партія змагається за те, щоб совєтський народ діяв як з'єднаний колектив, спрямовує інтерналістичне виховання трудящих". Після такого багатомовного вступу, автор переходить до „суті" проблеми, тобто, що хоч „соціялістичний гуманізм означає повагу до національних почувань, то він не допускає до гри на них, до їх роздмухування. Наш кодекс поведінки включає повагу до національних традицій, але не приймає фетишизації архаїчних (тобто національних) обичаїв". Запевнивши, далі, що СССР „дбає" про розвиток окремих націй, їхньої культури і мов та визнає „однoправність всіх народів", Е. Баграмов відзначує: „Комуністи — рішучі противники зродженого приватновласницькими відносинами етноцентризму, національного самолюбування, основаного на недоладному представленні, будьто своя нація являється зосередженням добродіїв, а всі інші — вмістилищем вад".

На закінчення цієї дуже довгої і багатомовної статті Баграмов вказує, що „імперіялістичні сили намагаються використати національний фактор як розмінну монету у своїй протинародній політиці" і це зумовляє до насторожености та протидії.

МОЛОДЬ В СИРАКЮЗАХ ВШАНОВУЄ ПАМ'ЯТЬ СЛ. П. ТАРАСА ЧУПРИНКИ

Сиракюзи. — Місцеві Осередок і Станиця молодечих організацій СУМА і ПЛАСТ відзначать 25-річчя смерти головного командира УПА сл.п. Тараса Чупринки Спільним Апелем і Концертом — у неділю 23 березня 1975 р. год. 5-та по пол. в залі Вестгіл-гайскул. Для підготовки цеї імпрези створено Комітет Молоді, який очолила ст. пл. Мира Рубич, а заступником є сумівка Маруся Качмар. Відповідальний за програму — Орест Грицик (СУМА). До Комітету входять ще від СУМА: Степан Вавелко (скарбник) і Маруся Зарічна, а від Пласту Андрій Середницький (секретар), Оля Мазурик і Маруся Рись. Дорадниками Комітету є сеніори: Павло Ткач (від СУМА), Марія Логаза від Пласту.

„ВІЗАНТІЙСЬКИЙ ХОР" З ГОЛЛЯНДІЇ ПРИЇДЕ НА МИСТЕЦЬКЕ ТУРНЕ В ЗСА

Утрехтський „Візантійський Хор" із своїм диригентом д-ром Мирославом Антоновичем.

Ню Йорк. — З Українського Конгресового Комітету Америки інформують, що в жовтні і листопаді цього року приїде з Утрехту, Голляндія, на мистецьке турне по українських громадах в Америці славний „Візантійський Хор" під диригентурою д-ра Мирослава Антоновича. Цей унікальний хор, що складається виключно з голляндців, які співають тільки українські пісні в українській мові та виступають в українських народних костюмах, відбуватиме своє турне під протекторатом Ієрархії Українських Церков у ЗСА та УККА, відзначаючи цим самим 25-річчя свого існування та своєї служби українській культурі. Гостинні виступи хору відбудуться старанням місцевих Відділів УККА в таких наших громадах: Боффало — 29-го жовтня, Рочестер — 30-го жовтня, Сиракюзи — 31-го жовтня, Філядельфія — 1-го листопада, Ню Йорк — 2-го листопада, Йонкерс — 4-го листопада, Нюарк — 5 листопада, Вашингтон — 6-го листопада, Клівленд — 7-го листопада, Чикаго — 8-го листопада і Детройт — 9-го листопада. Залі, в яких відбудуться концерти будуть своєчасно проголошені. В програмі концертів виступить також соліст-бандурист з Англії, маестро Володимир Луців.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $25.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" висилати на "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Репресії посилюються

На основі даних, що їх різними шляхами одержано з СССР за останні тижні, можна ствердити, що совєтський режим рішився на дальше посилення репресій і терору у відношенні до дисидентів і всіх тих своїх громадян, які хотіли б еміґрувати з СССР. Найновішим свідоцтвом посилення тих репресій є лист дев'яти совєтських жидівських лідерів, які повідомили жидівські чинники за кордоном про трагічну в СССР ситуацію. Цим питанням зайнявся уряд Ізраїля, передавши цей лист Комісії Прав Людини Об'єднаних Націй, яка якраз тепер відбуває свою сесію в Женеві.

З листа совєтських жидівських лідерів видно, що совєтський режим хоче за всяку ціну ізолювати всіх тих осіб, проти яких є будь-яке підозріння, не говорячи про видатніших дисидентів, чи тих, хто вже зголосив своє бажання виеміґрувати з СССР. Політику ізолювання переводить совєтська поліція, задержуючи переслідуваним пошту і внеможливлюючи їм кореспонденцію, а також не дозволяючи на користування телефоном.

Як відомо, починаючи з грудня минулого року, совєтському громадянинові дуже трудно нав'язати телефонічну розмову з закордоном, чи комусь із закордону потелефонувати до СССР, якщо особа, з якою заінтересований бажає говорити, є на списках осіб, запідозрених совєтським КҐБ. Коли ж таку розмову з великим трудом і вдається наладнати, то дуже скоро її совєтська телефонічна централя або просто перериває, або пляново заглушує. Це зокрема трапилося вже кілька разів у випадку академіка Андрея Сахарова.

Мало того, совєтське КҐБ стосує прямий терор, організуючи банди, які нападають на політично неблагонадійних людей і їх побивають. Цю методу зокрема стосують супроти осіб, які бажали б еміґрувати. Нормальним явищем стали арешти, довгі переслухування з метою морально зломати окремих осіб, а у відношенні до більш витривалих — засуди на ув'язнення в тюрмах, чи концтаборах.

Так виглядає в СССР, а в тому також і в Україні, справа пошанування основних прав людини. Комісія Прав Людини ОН одержала вже чимало доказового матеріялу щодо порушування основних прав людини совєтським режимом, але, як досі, всі звернення і всі апелі катованих у совєтських тюрмах в'язнів оставалися без ніякого відгуку з боку цієї міжнародної установи. Лист совєтських жидівських лідерів поновно звертає увагу на трагічний стан на відтинку основних прав людини в СССР. Найвища пора, щоб міжнародна спільнота почала реагувати на все те, що діється в СССР, а не давалася задурманювати обманливим акторством на міжнародній арені совєтського верховода Брежнєва.

Необхідна допомога

У теперішньому 94-му Конґресі, в якому є більше демократів і лібералів ніж в попередньому 93-му, явно відчуваються настрої, що ЗСА повинні зменшити або зовсім припинити фінансову військову допомогу для Південного В'єтнаму та Камбоджі. Ліберальні законодавці обох партій мотивують своє становище тим, що в Індокитаї треба „припинити вбивство"; що американські гроші підуть намарно, бо комуністи все одно завоюють ті країни; що Нґуєн Ван Тієу та Лон Нол є диктаторами, які не заслуговують на допомогу ЗСА.

Правдою є, що в Індокитаї треба „припинити вбивство", але незаперечним фактом є, що війна в Південному В'єтнамі продовжується тому, що Ганой, а не Сайґон, нарушує паризькі мирові договори, посилаючи на територію Південного В'єтнаму свої реґулярні військові частини і військове устаткування для комуністичних партизанів В'єтконґ. Ганой також втручається у внутрішні справи Камбоджі, підтримуючи повстанців „Руж Хмер". Крім того, якщо б комуністи завоювали Південний В'єтнам і Камбоджу, то вбивства не тільки не припинилися б, а навпаки, напевно зросли б, бо комуністи жорстоко розправилися б із усіма своїми противниками. Коли кілька років тому північнов'єтнамські військові з'єднання здобули місто Гуей, то спеціяльно призначені частини перевели масакру кількох тисяч осіб, прізвища яких находилися на списках, заздалегідь виготованих у Ганою.

Існує можливість, що американські гроші таки підуть намарно, бо комуністи все одно опанують Південний В'єтнам і Камбоджу. Але, з другого боку, це ще не означає, що треба скласти руки і спокійно ждати цієї комуністичної перемоги. Населення Південного В'єтнаму і Камбоджі таки доказало, що більше противиться комунізмові, ніж своїм теперішнім, правду сказавши, недосконалим урядам. Без американської фінансової допомоги комуністи напевно опанують ці дві держави, а тоді створиться загроза, що комуністи поширять свою аґресію проти Тайленду, Бірми, Малайзії тощо. Така комуністична перемога в Індокитаї була б не тільки трагедією для населення тих країн, а також дуже послабила б впливи ЗСА в тій частині світу.

Крім того, якщо ЗСА тепер залишили б Південний В'єтнам і Камбоджу без фінансової військової допомоги, то можуть дати комуністичним державам до зрозуміння, що в майбутньому вони можуть безкарно і без належного спротиву нападати і завойовувати будь-яку країну.

Маючи це на увазі, Америка в жадному разі не може припиняти своєї допомоги жертвам комуністичної аґресії, Південному В'єтнамові і Камбоджі.

Совєтська делеґація виїхала до Китаю в справі прикордонного конфлікту

Москва. — Не зважаючи на значне погіршення у відносинах між СССР і Китаєм на дальше взаємні обвинувачення, совєтська делеґація під проводом Леоніда Ільїчева повернулася до Пекіну, щоб там продовжувати, перервані перед шести місяцями, переговори в справі полагодження прикордонного конфлікту і захопленого китайцями совєтського гелікоптера. ТАСС повідомив, що Л. Ільїчева по прибутті до Пекіну зустрічав Ган Ніенлюнґ, заступник китайського міністра закордонних справ, який репрезентує Китай у переговорах з СССР. Останні переговори в Пекіні тривали два місяці і були перервані у зв'язку з виїздом Ільїчева до Москви.

Людмила Мойсеєва

КАТОРЖНА ІМПЕРІЯ

Китайський бойовий оклик „Азія для азіятів", а особливо „Сибір — китайцям" перелякали не на жарт Совєтський Союз, і ось почалося закріплювання Сибіру аж тепер. Вже не вистачає тільки співати пісню про Єрмака — завойовника Сибіру. Він завойований, тепер треба його закріпити.

До цього, очевидно в російському розумінні, найкраще надаються українці. Адже освоїли вони і заселили південні степи аж до Чорного моря, витіснивши звідти скісноокйх мідноликих степовиків, нащадки запорожців, освоїли і Північний Кавказ — Кубань.

Спроба Сталіна - Френкеля „освоїти" Сибір, і взагалі Північ, самими в'язнями, хоч принесла безконечні матеріяльні зиски для СССР, Сибіру одначе не залюднила — люди гинули як мухи, і, хібащо удобрювали своїми кістьми мерзлу сибірську землю. А Солженіцин нараховує тих жертв на 50 мільйонів за 50 років існування СССР. Густота населення, проте, таки рахується живими людьми, а не мертвими. Тут мудрість Сталінова завела, сказати б — дала „осєчку".

Треба було придумати щось інше, і то швидко. І ось придумали: молодь в европейській частині СССР масово мобілізують для розбудовування Півночі на „добровільній" базі. Це тим легше осягнути, поскільки в тих районах, звідки треба набирати людей, створюється штучне безробіття — праці знайти не можна, бо жадна нова індустрія не закладається, жадні нові підприємства не розбудовуються, а люди ж народжуються, ростуть, вчаться і досягають повноліття, тоді ж мусять працювати для прожитку, тим більше, що бути безробітним, тобто на російсько-совєтській мові — „тунеядцем", уважається злочином і карається.

Отже таким людям, не зважаючи на причину безробіття, один вихід — виїзд на роботу туди, де вона є, на Північ. І вони їдуть, їдуть масово, особливо з Галичини, яку зокрема за „крамольні гріхи" супроти Росії, колишньої і теперішньої, найгостріше карається. Про це пригадав і Валентин Мороз: „Другим іспитом був Сибір. Якось так вийшло, що після війни половина космацького (можна б сказати, галицького взагалі) населення опинилася в тайзі". — Отже, вони їдуть цим разом „добровільно", зокрема будувати БАМ — Байкало-Амурську Маґістралю — довжелезну залізницю, яка має „навіки" прив'язати Сибір до Росії, немов пуповиною.

Про будівництво БАМ безупину пише вся підсовєтська преса, подаючи на перших сторінках фотографії гарних молодих дівчат і хлопців, зовсім на зразок американських моделів, обличчя яких аж палахкотять від радости і гордости, що то вони „великі будівничі майбутнього". Це на перших сторінках, але в середині газети — там вже не тільки „ґламор", там і будні, і труднощі, і „неув'язки".

З тієї ж преси можна довідатися про те, які умови праці і життя чекають цих „добровільних" невільників на місцях, зокрема про житлові умови. Ось у „Правді" з 26-го січня ц. р. в статті: „По тимчасовій схемі" оповідається про те, що в Красноярському Краї п'ять років тому почали будувати експериментально - показове селище. П'ять років тому у всіх зацікавлених був один ентузіязм: „по-міському житти почнемо, Все в нас буде: палац культури, школа з учбовими кабінетами, торговий центр, комбінат побутових обслуг, спортовий комплекс. На вулицях — квіти, зелені алеї, асфальт"... Але виявляється, що ті, хто планував селище, „не перейнялися відповідальністю", заклали в проєкт експериментального селища „ряд неумотивованих рішень": площа для нього вибрана без заздалегідних інженерських розрахунків; поруч не виявилося води. Припущення проєктантів, що виручать з біди свердловини — не виправдали себе після перших свердлінь. Сьогодні воду возять в селище в... бочках загато кілометрів із станції Іланської. На спрагу осуджені житлові будинки, школа, їдальня, птахоферма, тваринницькі приміщення і все інше.

Але брак води це ще не найбільша біда, пише газета, там є і гірші нестачі: понад п'ять років існує селище, а в ньому все ще по „тимчасовій схемі — раз є, а раз нема", працює постачання тепла, каналізація, комунікація. Будівля на водні казани (котельня) зустрічає п'яту зиму без вікон і дверей, а при сибірських морозах, скаржиться газета, зимою багато не встигнеш збудувати; не краще стоїть справа з очищувальними спорудами („п о л ю ш ен плант"), в будинках, які щойно збудовано „тріщини в стінах", „по новому селищу ні пройти, ні проїхати", бо асфальтові тротуари вже руйнуються, хоч саме селище ще незакінчене... А це ж показове селище — потьомкінське село. Що ж тоді казати про звичайні, побудовані на швидку руч каторжанами для „добровільців" БАМ'у, чи робітників іншого сибірського проєкту!

Такою працею і такими умовами ледве чи можна привабити людей в Сибір напостійно, а тільки залюднення того велетенського простору постійними мешканцями — білими европейцями — дало б певність на майбутнє не дати ті терени їх споконвічним власникам — азійцям.

Проте, можна мати певність, що Китай, як тільки буде готовий до цього, посягне по своє, а „добровільці"-колоністи навряд чи боронитимуть свою сибірську каторгу. Вони, щасливі, повернуться до своїх прадідівських домів у Галичині і скрізь по Україні, залишивши сувору сибірську землю азійцям, що може з неї дійсно зроблять людську країну.

Лев Яцкевич

ЗАГРАВА НАД БЛИЗЬКИМ СХОДОМ

Коли в 70 р. п. Хр. римський генерал Тит прогнав жидів з Ізраїлю по невдалім збройнім повстанні та заорав Єрусалим плугами, залишилося в ньому семітське плем'я Филистинів, від яких виводиться арабська назва „філястін" та сьогоднішня назва тієї території — Палестина.

Ця стародавня територія має свою драматичну історію, позначену низкою підйомів та упадків палестинських автохтонів, яких методи що не мають прецеденсу в боротьбі за самостійність, стали сьогодні осередком уваги цілого світу та майбутньою загрозою 3-ої світової війни.

Впродовж останніх 19 сторіч Палестина була, беручи в хронологічному порядку, під пануванням гебрайців, предків сучасних жидів, ассирійців, вавилонців, греків, маккабейців, римлян, єгиптян, арабів, хрестоносців, мамелюків та оттоманських турків. Останні з них упродовж 300 літ володіли тією занедбаною та запущеною країною, про неї цілком не дбаючи.

Щойно в Першій світовій війні англійці окупували цю територію, витиснувши з неї турків, та впродовж 30 років адміністрували нею на основі мандату Ліґи Націй.

Щоб запевнити собі допомогу світового жидівства в часі Першої світової війни, англійський уряд проголосив у 1917 році „Декларацію Бальфура", якою зобов'язався по закінченні 30-річного мандату створити на терені Палестини національну жидівську державу.

У висліді цієї декларації почалася пожвавлена еміґрація жидів - сіоністів до Палестини, які почали масово викуповувати у арабів землю, доми та підприємства. У відповідь на те араби створили підпільну бойову організацію „Муягідін" (бійці за свободу), спрямовану проти діяльности сіоністів та їх протекторів — англійців. Жидівська еміґрація не залишилася безчинною і створила дві підпільні організації — „Штерн" та „Іргун-Цвай Леумі". До речі, провідник тієї останньої організації — це сьогоднішній голова опозиції політичного бльоку Лікуд в Ізраїльському Кнессеті — Менахем Беґін.

У висліді діяльности тих трьох підпільних організацій почався терор і домашня війна, яка набрала особливої гостроти в 1947 р. після проголошення Об'єднаними Націями поділу Палестини на жидівську та арабську частини. По жалюгідній масакрі 254-ох арабів в Дейр Яссін, почалася масова втеча арабів до сумежних арабських країн, в тій добрій вірі, що вони незабаром повернуться до своїх домів і господарств. Але не судилося, — бо замість повороту додому, нова хвиля втікачів заповнила шатра арабських „Діпі" таборів в Йорданії, у висліді шестиденної арабсько - ізраїльської війни в 1967 році та інвазії сумежних арабських територій ізраїльськими військами.

Під теперішню пору палестинців є понад 3 мільйони, з яких несповна півмільйона живе в самім Ізраїлі — решта розкинута в Йорданії, в поясі Гази, Синай, Ливані, Савдійській Арабії, Сирії, Іраку та Кувайті. В самих таборах втікачів живе тільки 602,000 в примітивних обставинах, на щоденних харчових пайках, які розподіляють поміж палестинських втікачів службовці Об'єднаних Націй. Вони, подібно, як українські скитальці в таборах Німеччини та Австрії, не мають горожанства, тільки „нотапаси" Всупереч загальному переконанню — араби сумежних країн не долюблюють палестинців (бо хто любить бідного свояка?) і тому вони здані на власні сили та власну самооборону і самодопомогу.

Спільна недоля з'єднала усіх палестинців в одну суцільну громаду, яка поставила в своїй програмі дві цілі: університетську освіту для своїх дітей та здобуття незалежної палестинської держави. Першу ціль вони виконали блискуче. У висліді майже всі ключові позиції в промислі, торгівлі, банковості та шкільництві опановані молодою генерацією палестинців, що покінчила університети в Каїро, Бейруті, Дамаску та Амані. Крім цього майже 50% усіх вільних звань, таких, як інженери, лікарі, аптекарі та книговодн обсаджені палестинцями, і через те їх називають загально „арабськими" жидами.

Здобуття освіти не тільки піднесло матеріяльну стопу нової генерації палестинців, але зробило їх також впливовим чинником в політиці арабського світу, в яку вони зручно вплели постулат незалежности Палестини. Але поставлення цього постуляту на міжнародну площину — це заслуга Палестинської Визвольної Організації. Її оснував в 1964 р. палестинський націоналіст Ахмет Шукаїрі, колишній представник Савдійської Арабії в Об'єднаних Націях. Сьогодні та організація є покровителем 6-ох федаїнських терористичних команд (груп), що становить мозаїку різних поглядів, ідей і тактик.

Найбільшу групу становить Аль Фата, яку оснували молоді палестинські студенти університету, а яку від 1968 р. очолював Яссір Арафат (псевдо Абу Аммар).

Яссір Арафат уродився в Єрусалимі в родині заможного текстильного промислов-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Іванна Савицька

„ШУКАЙТЕ А НАЙДЕТЕ"

(ЗАМІСТЬ ФЕЙЛЕТОНУ)

Згадуючи інколи долину міста Ню Йорку, я усвідомлюю собі, скільки пропало мені тем і актуальних сюжетів для моїх скромних фейлетонів.

Оті невинні крадіжки, нерідко закосичені превеселими ситуаціями, коли власниця вкраденого телевізора, не прочуваючи лиха, сама допомагає злодієві видістатись з великим клунком з вузьких входових дверей.

Оті часті вогні й фальшиві нічні алярми, що виганяють з постелі людей спасти душу й найцінніші речі (як же часто в розгубленості: чайник на воду, відро і т. п.). А далі, — сусідські знайомства з добрягами бомами, з актрисами — „не од міра сего", з донкіхотними мрійниками — гіппі, вся ота кольоритна й жива галерія типів — це бездонна криниця сюжетів для спраглих тем фейлетоністів. А де ж найти теми в спокійному, тихому Джерзі Ситі, чи радше в його українському секторі, що заякорений клаптиком землі об ріку Гудсон?

Будинки тут хмаросяжні й нові, вулиця Монтґомері бульварно — широка і модерна, ясно вночі освітлена. Не чути стрілів, ні розпачливих закликів „гелп". Гаманців з кишень не виривають, чеків покищо не крадуть.

Правда, якось недавно, з вершка Орлиного Гнізда, скочив вниз білий котик і розпрощався на місці з життям.

Комусь забажалося пекти на бальконі реберця, понісся дим, зараз з'явилися пожежники, і гостям прийшлося обгризати недопечене м'ясо.

Та й тільки всього. Нема тем, нема захоплюючих сюжетів.

І так, „притиснена до муру", я знову подалась на розшуки. „Шукайте, — а найдете" просвічувало мені, і якась незбагненна сила повела мене прямо на пошту.

Тут, під вікном, на зіраксовій машині щось лежало загадкове. Льорнета — не льорнета, портфель — не портфель, чи може фотоапарат, захований в малесеньку шкіряну течку, закриту блискавичним замком.

Я взяла знахідку в руку і аж увігнулась від неї. Стою і жду. Підождавши на власника з десять хвилин чи більше, рішаюсь розкрити замочок.

Блись, а там гроші, повно паперових банкнотів, та ще й окремо срібняки, ключі і чиїсь документи.

Затягнувши притьмом замочок, думаю, що робити?

Треба поступити розумно, етично й акуратно, і, що найважливіше, не проґавити теми фейлетону з теніяльним заголовком: „Над сиротою — Бог з калитою".

Та доки отак стояти? Встромивши знахідку в підручну від пакунків торбу, підходжу до першого віконця.

— Я хочу говорити з начальником поштового уряду.

— В якій справі?

— В дуже важливій справі. Я найшла гаманець і хочу бачити начальника.

— Залиште гаманець у віконці, я певна, що власник зголоситься.

— Гаманця я тут не залишу, хочу говорити з начальником.

— Ідіть на другий поверх, кімната напроти сходів.

В кімнаті - почекальні сиділа смаглява секретарка, з чорним, мов балюн волоссям. Я почала розмову.

— Хочу говорити з начальником уряду. В мене важлива справа.

— Начальник вийшов, він зараз має конференцію, а справа ваша яка?

— Я найшла гроші, ключі й документи і хочу віддати їх власникові, особисто віддати, розумієте?

Секретарка підняла слухавку, і в тому ж моменті з'явився в кімнаті начальник. Та поки я встигла щось сказати, як в кімнату влетіла гураганом обширних розмірів муринка з розпачливим майже голосінням:

— Де мої гроші, де є мій гаманець, де мої всі документи?

— Заспокійтесь, ваша згуба у мене, сказала я ввічливим голосом, будь ласка, скажіть, де ви залишили гроші?

— На зіраксовій машині.

— Як виглядав гаманець?

— Чорний, шкіряний, із замочком.

— А грошей скільки?

— Двісті дев'ятдесят долярів паперовими і десять долярів сріблом.

— Ваше ім'я?

Вона назвала себе.

Я розгорнула мою торбу і, вийнявши чорний гаманець, веліла жінці при свідках числити гроші. Сума годилася, ім'я в документах також.

Ховаючи свою згубу, муринка обкинула мене повним докору поглядом, а звертаючись в сторону смаглявої секретарки, ледве не в сльозах пролебеділа:

— Хай Бог вас благословить за вашу добрість, дякую вам, дякую вам стократно...

Читачу, будь справедливий! Чи справді Джерзі Сіті таке бідне на теми?

КОЛИ ВОСКРЕСАЛА КОБЗАРСЬКА СЛАВА

Написав Василь Ємець

(2)

І так, того для мене пріснопам'ятного 3-го листопада 1918 року по півдні й відбувся виступ моєї Першої Капелі Кобзарів при вщерть переповненім публікою театрі. Помежи гуртовими виконами були й сольові, як і чисто інструментові, отже без співу. З гуртових виконів треба згадати „Козацький похід" („Гей, нум, хлопці, до зброї"), який виконували зі співом. Пригадую ще й такі пісні: „Та літа орел", „Ой, нагорі та женці жнуть", „Гей, не дивуйтесь, добрії люди", „Ми гайдамаки", „Ой, за гаєм, гаєм", „Гопак", „Гречаники", „Виклик", „Дума про смерть козака-бандурника", „Ой, Морозе, Морозенку", „Горлиця", „Я сьогодні щось дуже сумую" (це, либонь, було сольо в супроводі цілої капелі), „Козачок", „Тарасова Ніч", здається були ще й „Дощик" та „Метелиця" в чисто інструментовому виконанні. А останнім виконом був наш славень „Ще не вмерла Україна", який тоді ми співали, як „Вже воскресла Україна".

Переповнений вщерть публікою театр оваційно вітав нас, але на тому не закінчилося. Во ще ми не встигли зійти з кону, як нас зачали обкидати хризантемами, та й мені була піднесена велика китиця хризантем. А під час оваційй де не взявся на кону якийсь пристійного вигляду чоловік й зачав вітати нашу капелю. Це був професор Олекса Приходько, що своєю палкою промовою захопив і публіку, яка вже виходила. Був він тоді заступником диригента й композитора Українського Державного Національного Хору, що пізніше став зародком славної Капелі геніяльного Олександра Кошиця.

Проф. Олекса Приходько висловив бажання, щоб усенька Україна зароїлася капелями бандуристів і щоб цей наш козацький музичний інструмент раз і назавжди усунув з України московську балалайку!

Також вітали кобзарів та мене й інші люди, але вже поза лаштунками. Були то різні українські діячі, відомі й невідомі. Їх чимало перейшло, стискаючи мою руку та ґратулюючи. Межи ними були козацькі старшини в чудових жупанах. Це були передвісники відновлюваного гетьманом Скоропадським Українського Козацтва, Універсал про яке, був проголошений дещо пізніше, а саме 16-го жовтня. Ті козацькі старшини виглядали чудово! Коли пишу ці рядки, вони, як живі, стоять перед моїми очима!

Але було ще одне вітання, що глибоко мене зворушило, а саме — артистки Італійської опери, яка тоді співала в Київській опері, що вже була в дорозі до удержавлення. Прізвище тієї артистки — Мурієі, а була вона польського походження й народилася на Україні. Говорила до мене досить доброю українською мовою.

Законопроєкт про удержавлення нашої Капелі Кобзарів не лише вже був у посіданні Музичного Відділу Головного Управління в справах Мистецтва й Культури, на чолі якого стояв славний диригент Олександер Кошиць, але вже й був ухвалений, як ... вибухнуло протигетьманське повстання ...

Але капеля й далі існувала й виступала з власними концертами. Виступали в Робітничому Домі на Шулявці, на Лук'янівці. Дали концерт і для Січових Стрільців та кілька концертів для інших військових формацій. Мали концерт і в „Молодому Театрі" артиста Леся Курбаса, виступали й на бенкеті в честь Директорії УНР, перед Головним Отаманом Симоном Петлюрою. Не пригадую, де саме відбувся той бенкет. Там зустрів я нашого геніяльного диригента Олександра Кошиця... І не зчувся, як був у його палких обіймах, а на устах відчув його чоломкання. А відірвавшись від мене, той великий син України перечоломкав і решту моїх кобзарів!!!

Невдовзі по тім виступі поширилась тривожні поголоски про те, що червоні вже посунули на Україну. Багато людей зачало тікати зі столиці України. Тому скликано збори моєї Капелі Кобзарів і ухвалено зорганізовано залишити місто. Я продовжував ходити на працю до Міністерства Народної Освіти. Підвладні мені співробітники здебільша балакали про всілякі справи, що не мали жадного стосунку до міністерської праці. Чимало співробітників зовсім не приходило на працю. Однієї днини в рахунок нашої платні нам замість грошей, видали трохи шкіри на підошви для черевиків та брезентової матерії на їх горішню частину. Крім того ми отримали шпитальні халати.

Отож, далі приходити на працю вже було б повним безглуздям. Та й по вулицях вже було небезпечно ходити, особливо, як тьмавіло. До того увечорі, а особливо вночі, лунала стрілянина.

Я заскочив до друкарні й забрав коректу моєї книжечки „Кобза та Кобзарі", бандуру, рушник й, замовивши візника, чкурнув до залізничного двірця. А приїхавши до нього, певна річ, квитка не купував, бо вже квитків не продавали й траплялося бачити, що люди діставались до вагонів через вікна. Був випадок, що трапилося й мені дістатися до потягу через вікно. Але на цей раз потяг був уже напакований військом так, що годі було дістатися до середини, навіть через вікно... Ситуацію врятувала моя бандура, бо нараз почулись голоси: „Пускай, пускай, то ж бандурист!"

(Закінчення на стор. 4-ій)

Індустріяльна продукція знову зменшилася

Вашінгтон. — Федеральна Рада Резерв у четвер, 13 лютого, повідомила, що протягом січня ц. р. індустріяльна продукція країни зменшилася на 3.6 відсотка, що становить найбільше одномісячне зменшення від грудня 1937-го року, коли продукція була впала на 8.9 відсотка. Коли взяти до уваги, що місяць раніше продукція фабрик, копалень і підприємств громадського користування впала була на 3.1, то січневе зменшення у продукції ще раз підтверджує, що Америка находиться в найсерйознішій економічній рецесії від Другої світової війни. Січневе зменшення в індустріяльній продукції спричинене головним чином тим, що споживачі зменшили закупівлю ряду продуктів, особливо таких коштовних як автомобілі, що наступило сповільнення в будівничій індустрії та що багато фабрик мають великі запаси продуктів і поки їх не продадуть, то зменшують продукцію. Деякі економісти твердять, що чим скоріше ці фірми позбудуться непроданих запасів, тим швидше зросте індустріяльна продукція країни.

ЗАГРАВА НАД БЛИЗЬКИМ СХОДОМ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ця. По закінченні університету в Каїрі дістає відповідальну посаду в міністерстві Публічних Робіт в Кувайті, яку покидає в 1964 році, та присвячує себе всеціло ідеї визволення Палестини в терористичній групі Аль Фата. На маргінесі слід згадати, що паростком Фати була відома група терористів „Чорний Вересень", яка була відповідальна за масакру 11 ізраїльських спортовців на Олімпійських змаганнях в Мюнхені 1972 року та вбивства одного бельгійського та 2-ох американських дипломатів в Хартумі 1973 року.

Палестинська Визвольна Організація може похвалитися трьома політичними успіхами: перший, це визнання її Арабською Вершинною конференцію в Рабаті, як єдиного представника палестинців, а її провід, очолюваний Яссіром Арафатом, за свого роду палестинський уряд в екзилі.

Другий успіх, це зречення йорданським королем Гуссейном усіх претенсій до окупованих Ізраїлем палестинських теренів, які Арабська Вершинна Конференція з місця признала Арафатові та його організації.

Третім успіхом, а властиво тріюмфом, було признання Об'єднаними Націями Палестинській Визвольній Організації тих самих прав, які їй признала Арабська Вершинна Конференція в Рабаті, та поставлення палестинської справи на порядок нарад.

В цей спосіб палестинські партизани стали новою силою на Близькому Сході та захитали поважно дипломатичними плянами Кіссінджера для замирення Ізраїля з арабським світом. Хоч деякі політики вірять далі в можливість мирного полагодження ізраїльсько - арабського конфлікту, порівнюючи Палестину з Альжиром, з представниками якого французький уряд також не хотів говорити. Але між обома проблемами існує та основна різниця, що незалежний Альжир не підважував існування Франції, тоді, коли незалежна Палестина тотожна з ліквідацією Ізраїля.

Гордіїв вузол ізраїльсько-арабського конфлікту замотала ще більше енергетична проблема нафти, яку арабські власники вживають як політичної зброї проти Заходу. Цілий цивілізований світ побудований на консумпції нафти, і її нестача захитує основи того існування. Тому існує велика можливість, що заграва над Близьким Сходом може спалахнути полум'я Третьої світової війни.

В Асторії відбулася ювілейне святкування СУМА

Асторія, Н. Й. (в. л-ць). — Осередок Спілки Української Молоді Америки ім. Михайла Сороки відсвяткував в неділю, 16-го лютого ц.р. свій 10-літній ювілей великим бенкетом і багатолюдною товариською забавою з участю відомої оркестри з Монтреалю „Рушничок".

Бенкет, в якому взяло участь понад 300 осіб, відкрила о год. 4.30 по полудні голова підготовчого Ювілейного Комітету Богдана Вітюк загальним привітанням та передала ведення бенкетом маестрові Володимирові Гентишеві. Вступну молитву і благословення їжі перевів парох української католицької церкви Чесного Хреста о. Вісаріон Андрейчук, ЧСВВ, склавши при тому Управі Осередку привітання від Отців Василіян і парохії. Приявним на бенкеті був також отець сотрудник Маріян Струць. Хронологічну історію Осередку СУМА в Асторії переповів її перший голова і довголітній член управи Іван Вітюк. Він рівночасно тепло привітав присутнього на бенкеті голову Центральної Управи СУМ мгра Омеляна Коваля, якого оваційно вітали гості і голову ГУ СУМА М. Шміґля. Головну доповідь виголосив культ.-освітній референт ГУ СУМА Корнель Василик, який з'ясувавши завдання Спілки Української Молоді на чужині, розповів також про боротьбу молодого покоління проти окупантів в Батьківщині. Усні привітання склали численні представники організацій і установ.

В мистецькій частині виступило молодше й старше юнацтво Осередку з багатою і різнородною програмою. Програму спільно підготовляли: Богданна Вітюк, Юля Кострина, Оля і Ліля Длябоги, Леся Галатин, голова Осередку Осип Галатин, Дарія Байко і Галя Климук. Молодше юнацтво, крім відомої сумівської пісні „Вгору прапори" і спільної рецитації „Три букви", виконали кільканадцять народних танків, під керівництвом О. Галатина, і скеч „Школярі", що його виконали Ірка Наконечна і Михась Галатин. Вони рівнож виступили у складі мандолінової оркестри, якою керує Галина Климук і відіграли 6 пісень та один мадяток. Танцювальний гурток старших юначок в складі: Оля і Ліля Длябога, Юлія Кострина, Богданна Вітюк, Леся Галатин, Іванка Гречило і Дарія Байко відтанцювали два танки; вони ж під акомпаніямент молодого акордеоніста Степана Патріяна, відспівали дві пісні. Кінцеве слово-подяку виголосив голова Осередку О. Галатин. Розпочатий мандоліновою оркестрою український національний гимн підхопила публіка і могутнім співом гимну було закінчено програму бенкету.

Після бенкету, о год. 9-ій вечора розпочалась товариська забава, в якій взяло участь біля 900 осіб, в більшості молоді з Асторії, Ню Йорку, Йонкерсу, Ню Джерзі і інших міст і стейтів.

„САМОПОМІЧ" В НЮ ЙОРКУ МАТИМЕ ЗБОРИ

Ню Йорк. — Річні Збори членів Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку відбудуться тут в неділю, 23-го лютого ц. р. о год. 3-ій по полудні у великій залі Українського Народного Дому. На порядку нарад: звіти Управи, затвердження бюджету на 1975-ий рік, вибір 3-ох членів Управи і 1-го члена Кредитового Комітету.

ЗБОРИ „САМОПОМІЧ" В ДЖЕРЗІ СІТІ

Джерзі Сіті, Н.Дж. — Дирекція місцевої Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" інформує, що в неділю, 23-го лютого ц.р. о год. 3-й по полудні тут у малій залі Українського Народного Дому відбудуться річні загальні збори членства.

Плянують організацію Крайової Консервативної партії

Вашінгтон. – Після 4-денної конференції консервативних членів Республіканської партії, учасники цієї конференції у неділю, 16 лютого, рішили створити 13-членний комітет для розгляду можливостей створення крайової Консервативної партії, яка висунула б своїх власних кандидатів на пости президента і віцепрезидента в 1976-му році. Створення комітету було спричинене тим, що,згідно із заявами деяких учасників конференції, велика кількість американців незадоволені теперішньою політикою обох головних партій, Республіканської і Демократичної, і шукають альтернативів. Резолюція конференції, яка створила цей Комітет для Консервативних Альтернативів, оминала фрази „третя партія", але із контексту резолюції ясно, що завданням Комітету є таки розглянути можливості створення 3-ої крайової партії. Деякі промовці на цій 4-денній конференції, скликаній Молодими Американцями за Свободу та Американською Консервативною Спілкою, досить неясно висловлювалася про можливості і потреби створення „третьої партії". Колишній каліфорнійський губернатор Роналд Ріґен з одного боку критикував Уряд президента Джералда Форда за великі видатки і запропонований державний дефіцит, але з другого боку говорив, що не певний, чи треба створювати 3-тю партію, чи може краще „віджививти другу партію", тобто Республіканську. Ріґен також сказав, що надіється, що двопартійна система, яка так добре і довго служила Америці, продовжуватиме існувати. Натомість інші консервативні учасники конференції твердили, що якщо уряд президента Форда не змінить своєї „ліберальної політики", то таки треба буде створити окрему Консервативну партію.

In Memoriam

On the third mournful anniversary since the demise of our Beloved HUSBAND, FATHER, and GRANDFATHER

The Late MYRON LYTWYN

* 1895 — + 1972

who departed from us and passed into eternity on February 19, 1972, we wish to remember him on this day, in sorrowful recollection, with deepest affection and everlasting love.

ANNA — wife
HARRY, THEODORE, MICHAEL and wife JEAN — sons and daughter-in-law
MICHAEL, THEODORE and STEVEN — grandsons

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ

сл. п. інж. Романа Кочержука

на добродійні цілі зложили:

ТОВАРИШІ З УКР. ГІМНАЗІЇ В СТАНИСЛАВОВІ:

По 25.00 дол.: д-р М. Бих, д-р Т. Ганущевський, д-р М. Гладишевський, д-р В. Гук, д-р Б. Шебунчак. Разом: $ 125.00

По 20.00 дол.: Інж. Р. Галібей, д-р І. Коропецький, д-р Стрільбицький, д-р Б. Цимбалістий; Разом $ 80.00

По 10.00 дол. Н. Курдидик, д-р М. Тюшкі; Разом: $ 20.00

Товариші разом $ 225.00

По 50.00 дол.: „Самопоміч" Кредитівка, „Самопоміч" Відділ, д-р В. Шандор; разом 150.00

$По 20.00 дол.: І. Галій, В. і В. Гнатів, В. Гнатів, С. Гарріс, І. Кочержук, А. Лазірко, Н. Мандрусяк, О. Смішкевич з Родиною, Мельничук, С. Райк, Л. Рудзінський, Л. і І. Туринські, Я. і О. Яворські; разом $ 260.00

По 15.00 дол.: В. Жеребецький, О. Касюхнич, І. Луків, інж. О. Цапка; разом $ 60.00

По 10.00 дол.: С. Андерсон, Н. Басняк, Бартошик, Д. і Я. Бойдуник, В. Будний, П. Бузик, І. Кочержук-Гарріс, О. Голинський, А. Дубас, І. Дубас, д-р М. Гой, М. Грамяк, Х. і І. Клюфас, А. Гординський, В. Кузик, О. Лисинецький, Д. Ліщинський, В. Мазяр, В. Матіяш, Е. і Б. Михайлів, В. Пацак, П. Семенюк, М. М. Семанишин, М. Стецьків, Я. Левицька, О. Назар, Г. Підлуська, Я. Ткач, А. Тюшкевич, М. Січинський, О. Я. Зінич, А. і О. Федаш, Т. Чіх, Л. Футала, Р. Яськів, М. Вишатицький, В. Терещук, М. Цапка; разом $ 380.00

$По 5.00 дол.: М. Бачинський, П. Длябога, О. Духнич, М. Гензер, Ю. Гіна, М. Загородний, М. Керда, М. Кизима, О. Кратко, Ю. Кігічак, В. Мартинець, Я. Леськів, Р. Кричковський, М. Матіяш, М. Медюх, І. Тарнавський, А. Федешишин, Т. і З. Франко, А. Хомова. разом $ 95.00

По 3.00 дол.: В. Білозір, В. Манько; разом $6.00

По 2.00 дол. А. Скірка, Л. Величківська ;разом $ 4.00

РАЗОМ: $1.180.00

Приділено для Броди-Лев" на охорону воєнних могил: $ 590.00

Відділ „Самопоміч" на допомогу сиротам $ 590.00

ВИКАЗ ПОЖЕРТВ НА ВИДАННЯ КНИГИ ОМУС „НАШ ТЕАТР"

складених замість квітів на могилу

бл. п. Юрія Кононіва

1. Коляда переведена членами ОМУС у Філядельфії на яку зложилися такі особи: $100.00 Юрій і Ярина Телепки, $ 30.00 фірма „Космос", по $25.00: Наталія і Богдан Перфецькі, Оксана і Іван Норитки, д-р Тетяна і Зенон Цісики; по $20.00: Впр. Кир Василь Лостин, Веч. о. Роберт Москаль, Олена і Євген Зелінські, Богдан Казанівський; $15.00: Веч. о. Тома Бариляк; по $ 10.00: Ігнат Білинський, Іванна і Ярослав Климовські. разом $320.00.
2. Збірка на радіогодині ім. В. Блавацького у Філядельфії, заініційована п-і Евдокією Дичко-Блавацькою з нагоди відзначення дня уродин В. Шашаровського — $ 225.00.
3. Індивідуальні пожертви: $ 250.00 пп. Е. і Я. Куровицькі, фірма м'ясних продуктів Ню Йорк, по $ 100.00: Марія і Микола Кавка (Детройт); Ольга і Іван Федчишин (Детройт), Марія і Олег Лисяк, СУК „Провидіння"; по $ 50.00: Юлія і Вол. Шашаровські, Віра і Євген Левицькі, Людмила і Василь Сердюки, Іванна і Ярослав Климовські, Ольга і Степан Крижанівські, Ліза і Володимир Чепілі, Богдан Паздрій, Микола Кульчицький, Євгенія і Борис Дніпрові (Торонто), Юлія і Омелян Урбанські, Михайло Іваськів, Зенон Михалевський (Честер); $ 30.00 Роман Левицький (Елізабет); по $ 25.00: М. Степова Карп'як, М. Солтис, ООЧСУ (Філядельфія), СУМА (Філядельфія), СУМА (Йонкерс), А. Бражник (Ню Йорк), Б. Сарамаґа (Детройт), Т. Парченко (Торонто), К. Савицький (Торонто), А. і Ст. Яць (Роквей), Н. Безсонів, Б. Остапюк, д-р Шиманський, по $ 20.00: Н. і Т. Федорович (Ню Гейвен), І. і М. Новаківські (Детройт), Є. і В. Баричі (Детройт), Є. Грінвальдт (Лос Анджелес), Т. Гординська (Нюарк), Зенон Осінчук (Форт Вейн); $ 15.00 І. Ралько (Торонто); $ 14.00 І. Стерпак; по $ 10.00: О. Муць (Лос Анджелес), Хр і Мар. Озарків, Т. Крижанівська, Ю. і О. Урбанські, В. Мельник, В. Стебницький (Бостон), Дієцезіяльна Церква Торонто, А. Платош, пп. Прицляк, Глинка, о. Стефанів (Торонто), В. Стригун, п. Лазор, п. Яців (Торонто), по $ 5.00: Н. Наумчук, Т. Моклович, п. Ліщина; $ 2.00 п. Мельник (Торонто).
4. Зібрано на поминках і в Ірвінґтоні $ 1.000.00 разом зібрано по сьогодні $ 3,461.00.

Просимо складати дальші пожертви на адресу Управи ОМУС.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла від нас у Вічність, 20-го січня 1975 року наша Найдорожча Мама, Бабця, Прабабця і Сестра

бл. п. ЕВДОКІЯ ОСАДЦА

Цією дорогою складаємо нашу найсердечнішу подяку Всім Тим, що своєю участю в похоронних відправах віддали останню прислугу Покійній, а словами співчуття і потіхи старалися влегшити наш тяжкий біль.

В першу чергу дякуємо Високопреподобному парохові св. Юра, ігуменові о. д-рові Володимирові Гавлічеві, ЧСВВ, за вислови співчуття, за відправи Панахиди і Заупокійної Служби Божої та за відпровадження Покійної на цвинтар і похоронну панахиду.

Дякуємо мгр. Михайлові Клецорові за теплі прощальні слова над домовиною Покійної під час панахиди.

Дякуємо всім, що жертвували на Служби Божі за упокій душі Покійної та Всім, що склали свої пожертви на фонд будови нової церкви св. Юра та на Церкву в Потребі.

За пам'ять про Покійну, за вислови співчуття та за всі пожертви хай Господь винагородить Всіх обильними ласками.

Горем прибиті:
Марія Леськів-Букавин — донька
Наталія Бартків з мужем Андрієм — донька
Аполінарій Осадца з дружиною Танею — син
Володимир Петровський — зять
Внуки та Правнуки

У ПАМ'ЯТЬ БЛ. П. ЕВДОКІЇ ОСАДЦА

На фонд будови нової церкви св. Юра в Ню Йорку зложили:

Аполінарій і Таня Осадца	$ 250.00
Володимир і Таня Демчук	50.00
Ераст і Оксана Куровицькі	50.00
Іварс і Християна Павксіс	30.00
Андрій і Наталія Бартків	30.00
Марія Леськів-Букавин	25.00
Ярослав і Оля Городецькі	25.00
Ігор і Люба Коцур	25.00
Олександер і Дарія Леськів	25.00
Юліян і Стефанія Осадци	25.00
Ерна і Микола Богдан	20.00
Орест і Марія Гладкі	20.00
Марія Городецька з Родиною	20.00
Михайло і Наталія Клецор	20.00
Мирон і Богдана Осадца	20.00
Модест і Люба Осадца	20.00
Роман і Віра Павлюк	20.00
Ілля і Анна Варчак	10.00
Михайло і Анна Грицковян	10.00
Роман і Ольга Гутлевич	10.00
Евген і Оксана Єтер	10.00
Микола і Ольга Запухні	10.00
Богдан і Стефанія Карась	10.00
Маркіян Клюфас	10.00
Микола і Олександра Круминш	10.00
Роман і Наталія Миколаєвич	10.00
Михайло і Ірина Мороз	10.00
Данило і Анна Мох	10.00
Володимир і Люба Мриглоцькі	10.00
Василь і Марія Палідвор	10.00
Петро і Ориса Салик	10.00
Михайло і Олена Елнів	5.00
Павло Наконечний	5.00
Разом	$ 845.00

На Церкву в Потребі зложили:

Марія Клецко	20.00

Президент Парк одержав вотум довір'я

Сеул, Південна Корея. — У національному референдумі, переведеному під контролею уряду, президент Парк одержав 73,2 відсотка голосів південних корейців, які висловили своє довір'я політиці ним очолюваному урядові. Політичні опозиційні партії, церкви і студенти закликали до бойкоту референдуму, що безумовно вплинуло на значне зменшення числа голосів, відданих в користь Парка. В 1972 році в такому ж референдумі Парк одержав 91,5 відсотка голосів. Після голосування і проголошення вислідів, президент Парк у своїй заяві повідомив, що він буде намагатися досягнути погодження з опозиційними групами, в тому також з Церквами і університетами.

Парафія в Канаді вшанувала свого пароха о. С. Іжика

В неділю, 22 грудня м. р. українська католицька парафія св. Покрови на Парках-Россдейлл, 17 миль від міста Вінніпеґу вшанувала свого пароха о. Семена Іжика з нагоди 25-ліття побуту його в цій парафії.

о. крилошанин Семен Іжик

Отець крилошанин Семен Іжик, редактор „Поступу" приїхав до Канади в місяці жовтні 1947 році з Ганноверу, де був душпастирем для скитальців по виході з німецького концентраційного табору.

В Манітобі протягом двох років був душпастирем.

У 1949 р. о. С. Іжик видавати у Вінніпезі дитячий журнал „Мій Приятель" і став душпастирем на Парках-Россдейл біля Вінніпеґу.

Благодарственну св. Літургію відслужив о. С. Іжик з о. дияконом Александром Бойдукевичем. Співав церковний хор під проводом Василя Борца. Гарна стилева церква, яку збудовано за ініціятивою о. С. Іжика в 1959-1960 роках була переповнена парафіянами та гістьми, зокрема з міста Вінніпеґу.

У новій парафіяльній залі відбувся Бенкет у шану о. пароха С. Іжика, якого квітами і віршем привітали двоє дівчаток О. і М. Становичі. Відтак відбулася програма, якою проводив Іван Кізлик, касир Церковного комітету, В імені неприявного Митрополита промовляв о. декан Всеволод Луговий зі Селкирку. Від латинського духовенства промовляв о. Арт Сіменс зі Селкирку, а від о.о. Василіян промовляв о. Ізидор Дзядик, ЧСВВ, як теж о. диякон А. Бойдукевич. Від світських людей першим промовляв провінційний міністер справедливости Гарвей Паллей, який в імені прем'єра Ед Шраєра вручив для о. С. Іжика відзнаку. Гратуляційного листа прислав посадник Степан Дзюба. Від парафіян промовляли: Ілля Чижик, піонер парафії та Василь Володшин, провізор (старший брат). Петро Сказик, голова Церковного комітету вручив від всіх парафіян грошовий дарунок. Приявні, яких було повна заля, відспівали о. Ювілятові многоліттєвіє. В імені гостей та Організацій Українського Визвольного Фронту, промову виголосив Степан Янківський.

Зворушений о. парох С. Іжик подякував всім за милу несподіванку. Зокрема дякував Церковному комітетові, Сестрицям та всім парафіянам і гостям. „25 літ бути на одній парафії — сказав о. Семен Іжик — це велика радість, бо я знаю всіх вас, а ви знаєте мене. Жалую, що не можу всі свої здібності і сили присвятити тільки тутешній парафії на Парках, бо маю ще інші дочерні парафії-колонії, які є віддалені по 70 миль, як: Ляк дю Боннет, Елма, Гадешвіл, Правда, Ст. Норберт і Ловленд. А крім цього я головний редактор газети „Поступ" та проваджу дві радіопрограми. Отже не стає сил, ані часу все добре виконати й всіх задоволити. Але тому, що ви є добрі парафіяни і вас я полюбив, це додає мені охоти для дальшої праці для добра нашої Церкви і українського народу".

Отець крилошанин ред. Семен Іжик є членом УНСоюзу.

„Поступ", Вінніпеґ.

КОЛИ ВОСКРЕСАЛА...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Коли я ввійшов у вагон, знову почулись вигуки: „Кобзар, кобзар! Ану заграй нам, нам, козакам! Заспівай!" І хоч повітря було важке й насичене тютюновим димом, я не лише грав, але й співав може з яку годину. Це був несподіваний для мене самого мій перший „концерт" для нашого козацтва, яких пізніше було багато по багатьох містах, залізничих станціях і, як кажуть, „на полі, при чистій дорозі", коли доводилося грати та співати на козацькім возі...

Так я опинився вже далеко від нашої столиці-красуні. А що ж сталося з рештою кобзарів з тієї моєї першої капелі? Вже пізніше, як закінчилася моя мандрівка з козацтвом та виступи з концертами по більших й менших містах Правобережжя і я був у Кам'янці, де вже були наші „союзники" поляки, що зачали арештовувати українських патріотів та коли було арештовано й мене — довідався, що відійшло з Києва з військом ще двоє кобзарів з моєї капелі, а саме Андрій Слідюк та козак з Кубані, Михайло Теліга. А ще пізніше прийшла болюча вістка, що кобзар Слідюк, попавши коло Житомира в полон, був розстріляний червоними.

Вже бувши на еміграції в Чехо-Словаччині, я довідався, що кобзар Теліга також перебуває в ній, і коли я створив з моїх учнів, що вчилися у високих школах Праги й Подєбрад Другу Капелю Кобзарів, він став її солістом. Та, на жаль, і його, але вже значно пізніше, не стало... Бо не лише його, але і його дружину Олену, талановиту поетку й патріотку було розстріляно в Києві десь у 1942 році.

Щодо інших членів капелі, як ось кобзаря Копана та Дзюбенка, які у 1922 чи 1923 році в час так званої „українізації", коли зачала пропаґуватися українська культура, ба навіть творилася Українська Автокефальна Православна Церква, через мою сестру Зіну, що жила тоді в Києві, я дістав від одного члена тієї моєї першої капелі, п. Копана листа, в якому сповіщалося, що на Україні наша капеля може вільно діяти і щоб я вертався на Рідну Землю.

Що й казати, те запрошення було мені великою спокусою, та, видко, Боже Провидіння стримало мене від того кроку. Бо коли б повернувся, то, либонь, уже давно не було б мене на цім світі і цілком певне не було б і моєї другої Капелі Бандуристів, що постала на чужині. Бо хоча вона недовго існувала, але все ж нагадала про себе музичному суспільству Чехо-Словаччини, що вельми приязно до неї поставилося, й знайшла признання такого світового музичного авторитету, як проф. Отокар Шевчик, лист якого заховується в моєму архіві.

Мені не судилося переїхати світом ні з моєю Київською, ані з Празькою Капелею Кобзарів, і по державах Европи та Америки концертував я одинцем. Але цього великого діла для прослави нашої Козацької Матері України славно доконала під високомистецьким проводом диригента й талановитого артиста - кобзаря й композитора Григорія Китастого: рівнож талановитого кобзаря - соліста з чудовим голосом й адміністратора тієї Капелі Петра Гончаренка й визначного співака - соліста Михайла Мінського.

ТАРЗАН, 7255. МАВПА АТАКУЄ!!!

Виступаючи перед дуже уважною публікою, Тарзан розказує про його ранні роки...

„Коли мій тато, озброєний тільки сокирою, повернувся в сторону величезної мавпи,

то він крикнув до мами, щоб сховалася в хаті". „Тварюка рушила вперед!"

„Але в той момент мама вибігла з хати з рушницею в руках!"